

Szentj3bi Szab3 L3szl3
3sszes k3ltem3nye

TARTALOM

Indúlj-dal Dobozy Lajoshoz midőnn először táborba ment	Phillishez
Zrínyi Péter, Horváth Országi Bán Iső Leopold Császárhoz	A csermelyhez
A Czenczi rózsája	A bódog élet
Ovidii Trist. Libri 4ti Elegia 6ta	A haszontalan várakozás
Az eggyügyü Paraszt	A Jó estve
A Reménységhez	H. Kóburg győzedelmére, és Belgrád megvételére
A Cserfa.	A Fő bódogság
Achillestől a Hector testét kérő Priamus	Chlóé bús estvéje
A reggel	A Szekfű
Eggy szép Leányhoz	Nem szeretek
A Sír-halom	Mirabeau A Francia Nemzet-Gyűlés Elöl-ülője halálára
Herceg Kóburg győzedelmére Martinestyinél. 1789dik Eszt.	A Szerelem bódogsága
Glycerium Vielandból	Dámon
Az első borotválkozás	A haldokló keresztyén
Eggy meg vetettnék keserve	Ifjabb Sz. R. B. Gróf Teleki Imrének, midőn Exament tartott
A nagy szüret Telegden	A meg változott Dóris
Horatii Carm. Libri 2di Ode 10ma	A haszontalan áldozat
Az én Szeretőm	A hírébe meg holt
Eggy Ifjú a jegy vissza-adáskor	A halgatás mentsége
Dobozy Mihályhoz	A Péczeli kert
A Sóhajtás.	Phillishez
A Tavasz	Ildik József halálára
Jó az Isten	A mai világ
A hóldhoz	A Gyermeki idők emlékezete
A bús Puttonos	Eggy rossz Poétára
Belgrád meg vételére	A Gyermekes
Besenyi Beőthy János	Eggy fősvénynek
A szerelmes Pásztor	A Rózsa és Rózsi
A Fogadás	A Mohácsi Veszedelem
Az emberi szeretetről	[Seneca után, I-V.]
Beliczai József Arad Vármegyei V. Ispány halálára	A Pántlika

*Ámbár gyenge illatocskám
Nagyon messze, nem terjedhet,
S nagy mellyéket bé nem tölthet:
Tág lesz nékem eggy kis környék,
Ha be tölti illatocskám.*

Gróf Idősb Ráday Gedeon.
Orpheus Ildik kötet. Halak hava.
20dik darab.

**Indúlj-dal Dobozy Lajoshoz
midőnn először táborba ment**

Rajta Pajtás!
Nagy a hajtás,
 Indúlj Bukovinának,
Itt is ember,
Itt is fegyver
 Kell a hazának.
Tölts puskát, kardot köszörülj
Illy jó szerencsédnek örülj
 Magyar a nemed.
Tudod ember kell a gátra
Lajos! hogy maradnál hátra
Menj Törökre
Hogy örökre
 Éljen érdemed.
Már Márs régen
A térségen
 Sípjait hangoztatja
Vitézséggel
Nyerességgel.
 Népünk bíztatja
A dob, trombita harsognak
Az ágyúk zúgnak ropognak
 A várak dülnek.
Rontnak a Magyar fegyverek
Hulnak a Török emberek
A zsákmányok
Ragadványok
 Halmozvást gyűlnek.

Szabács vára
Pancsovára
Csak hamar következett
Mind két várral
Kevés kárral
Népünk eggyezett.
A sok oktalan ökröket
A gyülevész Törököket
Le aprítottuk
El fogtuk fő-Vezéreket
Zászlójokat fegyvereket
A rabokat
Mint barmokat
Fogva hajtottuk.

Most a vitézt
Bátor hív kézt
Hír, név, préda követi
A tisztelet
Mások felett
Őket szereti.
A te véred sem víz Lajos!
Annak nincsen semmi bajos
A ki mit szeret.
Menj! ott szerzik az érdemet
A jó hírt, az igaz nemet,
Menj! hogy prédát
Pénzt paripát
Nyerj sok ezeret.

**Zrínyi Péter, Horváth Országi Bán
Isó Leopold Császárhoz**

Uram! ha a végső sententia mellett
Nem írhatott akkép szolgád a mint kellett
Kedvezz egy halállal küszködő személynek
Ki retteg a jövő veszélynek
S ha mikor elődbe járul kérésével
Búsult haragodnak ne emészd hevével.
Bűnös vagyok ugyan, meg vallom vétkemet,
Bűnös mert ellened meg szegtem hitemet,
S a setét pokolnak ösztönözésére
Fel esküdtem rendes királlyom éltére.
Uram! más vett reá, másoknak engedtem,
Magamtól ilyenre hidd nem vetemedtem
De hallván szüntelen a haza inségét
Lassú pusztulását sok keserűségét
Mint igaz hazafi meg szántam, és vérem

Fel forrván közzéjek magam bé ígérem.
Ha így merültem el mélyen a hívségbe
S ellened hazámért estem hit szegésbe
Ha szer felett űztem köteleességemet
Felejtsd el jó végből származott vétkeket.
Hozd még vissza szegény lelkem ez életre
O királly! méltóztass, e nagy szeretetre!
S valamely nagy léssen hozzám e kegyelem.
Én is mindenkibe magam úgy viselem
Hogy homályosságát mostani vétkemnek
Fedezze el mélyen fénye érdememnek.

Kérlek is ó Uram! kérlek igazságra
Elő-harag nélkül nézz a Zrínyi ágra
Melly egész életét a harcban töltötte
S a Felséged házát vérével őrzötte
Melly sem tehetségét sem éltét nem szánta
Ha azt Fejedelme, s hazája kívánta.
Mikor Zrínyi Miklós Szigetnél el esett
A mely dicsősséges érdemet keresett
Igaz érdemével, s vitéz halálával
Közöltethetik az a maradékával
Szent is, és el terjedt a Zrínyi érdeme
Örök dicsősség közt nyúgoszik teteme.
Így mind kik a Zrínyi házból származtanak
Rendes királyoknak híven szolgáltanak
S bár sok szakadási voltak a hazának
Ez vagy amaz részre soha sem hajlának
Hanem Austriához lévén kötelezve
Mellette tették le lelkek örvendezve.
Nem nézte az Udvar ezeket húnyt szemmel,
Hanem meg tetéztet gyakor kegyelemmel
Sőt annyi érdemes Familiák között
Számunkra eggy Báni koszorút kötözött
Mellyért eleim is szolgáltak hívséggel
Győzedelmeskedtek gyakor nyereséggel
S igazán viselvén magokat mind végig
A Zrínyi érdemet emelték az égig.
Tudom a Bátyám is meg szolgált érette
Mikor az Eszéki hídat fel égette
A mikor Styriát Carniotiával
Vissza nyerte a khám gazdag sátorával.
Én is Familiám nemes példájára
Felségednek immár voltam nagy hasznára
Mert most Croatia hamuba heverne
Szabadságról többé álmodni se merne
Ha én meg nem vertem volna Szabolcs Basát
El fogván testvérét, s el nyervén táborát.

Kedvezz hát ó király, eggy olly gyümölcs fának
Melly ha eggyyszer rosszúl termett az Urának
De más esztendőkbé bőv gyümölcsöt hozott
Ne légyen eggyszeri vétkéért átkozott!
Ne bízd ezt a kertész haragos kezére
Sőt tekints jövőendőbeli termésére
Hogy ha a többi fák másszor meg csalnának,
Vehessd hasznát e meg jobbúlt gyümölcs fának.

Dicső Eleimnek bóldogúlt árnyéki
Kiket már be fogtak az egek hajléki
Ha még a sír felett lebeg érdemetek
A Császárnál értem óh esedezzetek
Óh esedezzetek a Zrínyi nemzetért
Hogy ne pusztúljon el eggy hibás esetért
Mert bár még szép ágak nőttek e törzsökre
Ha rá csap a mennykő el vesznek örökre.
Vagy ó ti már bóldog lakosi az égnek
Kik áldozatai vagytok a hívségnek
Nyúgodjon csendesen érdemes hamvatok
Az én halálommal meg ne bántódjatok!

De ó nem! kegyelmes Uram s Fejedelmem!
Benned helyheztetem minden hiedelmem,
Te ki meg tartását éltemnek fogadtad
Haszontalan szókkal szolgád nem bíztattad
A Zágrábi Püspök hozzám írt levele
Királyi kegyelmes fogadásod jele.
S hiszem biztatásid hogy porba nem tértek
Mellyek életemnek kegyelmet ígértek.
Pater Forstal által küldött levelébe
Igy ír Lobkovitz is¹
Felséged nevébe
Hogy ha előbbeni utamat követem
Meg marad jószágom, meg marad életem, -
Hogy senki hibámat szememre nem veti
Felséged is örök sír alá temeti.
S illy kegyes Hercegi ajánlást is téssen
Hogy egész házammal óltalmába vészen
S ha hogy meg nem érném többé a Bánsággal,
Bíztat a Váradi Generálissággal
Sőt mind ezek mellett még azt is fogadja
Hogy a negyven ezer forintot meg adja
Mellyet szükségeim ki pótolására
Kölcsön a Cassából vettem uzsorára
S hívségem jeléül nem kíván egyebet
Csak hogy el felejtván a rajtunk tett sebet

¹ Herczeg Lobkovitz az Udvar fő Minisztere

Borúljak székedhez igaz Fejedelem!
S fiamat is Bécsbe hozzam ide velem.

Hittem, de hogy is ne; ennyi ígéretnek
S meg gondolván magam mondom a követnek.
Jó Atyám! meg térek itt van a jobb kezem
Fel megyek Bécsbe is, ám meg ígérek
Cárta Biankám is od'adom, bár éltem
Hogy ezzel veszttem el, mind szüntelen féltem.
Vidd el most a fiam előre kezesül
De meg lásd, ha talán a dolog terhesül,
Rejtsd el őt a Császár tekintete elől
Vagy pedig tudósíts engem minden felől.
De Forstal bíztatván ezer ígérettel
Igy szoll, mit búsítassz ilyen felelettel?
A mit olly nagy Urak magokra vállaltak
Hiszed é hogy abban valakit meg csaltak?
Szent a fogadása eggy koronás főnek
A mellyen hatalma nincsen az időnek!
Ha nem lehet hinni eggy királly szavának
Vége van úgy minden nemzetség Jussának
Ha pedig játszhatna esküdött hitével
Már úgy fordúljon fel a föld fenekével
Ekkép el áztatván illy sok bíztatással
El viszi kis fiam tőlem zokogással.
Nem is esett semmi olly nagy keservemre
Mint mikor kis fiam borúlván térdemre,
Sírt és reménykedett az Isten nevébe
Hogy ne adjam őtet más ember kezébe.

De még azután is hogy már Bécsbe voltam,
Mikoron Minister Hochoer Úrral szóltam
S el végeztem vólna vele beszédemet
Ezt mondá nyájason meg fogván kezemet.
Nem fog ollyan igen ártni ez az eset
Tán használ magának vele eggy keveset,
Hogy a melly órába fegyvert, s kardot ránta
A következő fertályban meg bánta
Mellyel az Udvarnak meg bizonyította
Hogy bár mások miatt hitét fel bontotta
De csak hamar meg tért régi hűségére
S vigyázott a Zrínyi Nemzet érdemére,
És így hogy bár benne vólt a párt ütésbe
Állandóbb a hitbe mint a hitszegésbe.
Azért is a Grófnak mindent el engednek
Meg hólt érdemei fel elevenednek
S mint Phoenixnek vagy on porából élete
Meg jön a Zrínyi ház el tűnt dicsérete.

Csak hamar azután ismét lévén nála
Lobkovitz a Herceg szintén ott találta

S ezt mondá Hoher Úr jelenlételébe
 Bizhatok Felséged kegyelmességébe
 Csak hogy az itt felyűl háborgó községet
 Melly Nádasdi alatt még pusztit, ront, s éget
 Emlékeztessen meg tett esküvésére
 És kerítsem vissza Felséged kezére.
 Mellyet szerencsésenn ha végbe vihetek
 Minden pártütőknek meg marad életek
 Én is a meg ígért Generálisságot
 El nyerem, s várhatok több több méltóságot.
 Ó ezt melly szívbeli örömmel ígértem
 Látván hogy mások is meg tartatnak értem,
 S írok Nádasdinak mindjárt egy levelet
 És íme jön reá a kívánt felelet
 Hogy a fel ült népet mindjárt el széleszti
 Stahremberg Generált szabadon ereszti
 S követvén példáját az én hívségemnek
 Hív szolgálja lészen a Fejedelemnek.
 Noha megvallhatja ki ki jó lélekkel
 Melly nagyot használtam én akkor ezekkel
 Mert midőn a Tábor két szoros hegy között
 Egész erejével keresztül költözött
 Akkor a kurucok meg nem tért eszekkel
 Le verhettek volna csak pusztá kövekkel.
 E jó lépés után olly nyúgodtan éltem
 Hogy még a le eső egektől se féltem.
 Míg maga Felséged félni meg tanított
 Mikor kis fiammal tömlöcbe taszított.
 Mikor el tartotta jószágom, s mindenem
 Idegen törvénnyel dolgozván ellenem,
 Mikor bús menny köved, mind addig üldözött
 Míg itten talált fel e rabláncok között
 Mikor el jött hozzám e rettentő levél
 Zrinyi ugymond meg halsz! mivel nagy bűnt tevél.
 Ó nem igaz Felség! halgass a törvényre
 Csak úgy nézz itt reám, mint egy jövevényre!
 Mert lévén törvénye a Magyar Nemzetnek
 A Bécsi punktumok nem kötelezhetnek.
 Ha tehát Felséged koronás fejével
 Azt fogadta nekünk tett esküvésével
 Hogy a Nagy Szent István kardja óltalmába
 Meg tartja a törvényt előbbi vóltába:
 Ó miért állít hát Németek elébe
 A kik jövevények hazánk törvényébe?
 Mert bár ez is halált diktáljon éltémnek
 Csak még is könnyebben esnék a lelkemnek
 Ha törvénye szerint a hazám földének
 Bár akar micsoda kinnal meg ölnének.

Nagy Felség! reszketek, s alig bírom kezem
Ha végső órámba arról emlékezem
Mit fogadtak legyen a sok fő emberek
Hoher, és Lobkovitz első Miniszterek.
Mit fogadott Forstal, s a Püspök levele
Nem de nem Felséged tett hitének jele?
S ime, mind azoknak félre tételével
Játszik egy Császári Udvar a hitével
Nóha a Pogányt is, ha azt fel bontotta
A nagy Isten, példás képen meg rontotta,
Várna is híres lett László esetével
Mivel nem gondola a Török frígyével.
De, Szent az Igazság, meg kell állni ennek
Nincs is semmi baja az érdemetlennek.
Én, nagy bűnös vagyok, és ez egy vétkemmel
Kockáztam hibáson, fejem, s életemmel.
És ha törvényünknek szent parancsolatja
Meg nem változhatván fejem el csapatja
Nem zúgolódhatom, s nem szólok ellene
Mert a halandóknak törvény az Istene.
De mivel a fiam üres e hibától
Szabadíttasson fel a fogság kínjától.
Légy ó igaz Felség! egy kis kedvezéssel
Ne ölj búsultodba kettőt egy ütéssel.
Ha már én el veszek adj néki életet
Ne írtsd ki egyszerre a Zrínyi nemzetet.
Talán meg gondolván haláloznak okát
S dicső eleinek követvén nyomdokát
Igazabb híve lessz Felséged házának
S más úton akarja javát hazájának.

De óh nagy szerelme e gyarló életnek!
Melly jó ha szemeink a napra nézhetnek
Jó az élet, és bár sok baj szorult belé
Még sem kívánczunk menni a sír felé.
Ha hát életemért még is esedezem
S köntösöd széléhez ragaszkodik kezem
Búsult mérge között fel forrt haragodnak
Halld meg nyögő szavát el alélt rabodnak
Ki meg bánván bűnét, a Jézus sebéért
Irgalmasságodnál instál életéért.
Mert bár érdemei a Zrínyi nemzetnek
A jövő haláltól már meg nem menthetnek
Bár a fogadások mind elégtelenek
Melyeket Lobkovitz s Hoher Úr tettenek
De irgalmas vagy Te, s én is bizván abban
Utánnad kiáltok e szél-veszes habban.

Óh; ne hagyj el vesznem, küldj egy kis csónakot,
Fáradt galambodnak nyisd meg az ablakot.

A Czenczi rózsája

Fakadj piros rózsá fakadj csendesen
Kellemes illatod hintsd kedvesen

Mert arra tartalak
Hogy másnak adjalak
De tudod e kinek?
A szép Czenczinek.

Czenczi kedves gyermek szívemnek fele!
Őt ha el veszteném meg halnék bele.

Más ha mást kedvellett
Nékem Czenczi kellett
Czenczit úgy szeretem
Mint az életem

Teremj kis fá teremj! sokat s szépeket
A szép Czenczi nagyon szeret titeket

Czenczi azt szereti
Ha az öltözeti
Tele van rózsával
Rózsá szagával

Ovidii Trist. Libri 4ti Elegia 6ta

Tempore ruricolae patiens fit taurus aratri

A barom is az idővel
Szokik a vas ekének
Tört nyakkal, s le süttött fővel
Enged járma terhének

A vídám ló idő múlva
Szokván meg az oskolát,
Kemény szája el lágyúlva
Veszi fel a zabolát.

Az oroszlány olly erővel
Sem marad mindég vadúl,
S a nagy elefant idővel
Embert szolgálni tanul.

Idővel a vad egresek
Lágy szőlő szemmé nőnek,
Hogy az almák jók s édesek
Köszönjük az időnek.

A kalászt a búza szemet
Az idő meg érleli
S a leg keményebb érc nemet
Izre porrá tördeli.

A szomorú szív bánatját
Az idő el oszlatja
S a könyves szem bús harmatját
Jobb kézzel szárítgatja.

Hát az idő mindeneken
Segít csalhatatlanul
De szívem e kereszteken
Szenvedni még sem tanul.

Már két nyár kétszer aratott
S két szüret múlt el vélek,
Hogy hazámtól el tiltatott
Szám-kivetésben élek.

Még is azólta békével
Szenvedni nem tanultam
S küszködöm kínom terhével
Mint midőn el indultam.

Igy fél a szokott tinó is
Görbe járma terhetől,
Retteg az oskolás ló is
Zabolája életől

Most már én is sulyosabban
Szenvedek mint az előtt
Mert hogy érezhessem jobban
Kínom az idővel nőtt

S e keserves rab életet
Ha még így nem esmértem
Most hogy esmernem kellett
Szívem duplázva sértem.

De hogy is bírjam keresztem
Illy csüggedő erővel
Vidámságom, ha mind vesztem
S avúlok az idővel

Az új bajnok is erősebb
Sokkal az új homokon
Mint a ki ott lett időssebb
A vívó piacokon.

Lankad a vitéz is vére
Kiontott ferdőjébe
S unván csorba fegyverére
El megy lakta földébe.

Nem árthat az új hajónak
A szélvész dühössége
De lehet, s lesz is az ónak
Eggy szélvész által vége.

Én is kínom sullya alatt
Már lettem békételen,
Mert a mint az idő halatt
Kínom is nőtt szüntelen.

Hidjétek el hogy lankadok
S gyengül ina lábomnak
Hosszú időt nem is adok
Hogy vége lessz kínomnak.

Mert ah, erőm fogyatkozott
Oda színem s mindenem
Testem bőr csontá változott
Alíg bírom tetemem.

S erőtelenült testembe
Erőtlenebb a lélek,
Midőn minden lépésembe,
Csak kint csak jajt szemlélek.

Ah nincs Róma és Rómával
Barátaim sincsenek
Életem kedves párjával,
El maradtak mindenek.

E helyett rajtam az átok
E vad nép közepette
Igy a mit látok s nem látok,
Éltem meg emésztette.

Nincs is egyéb reménységem
Mellyet bús lelkem talál
Hogy kínom s keserűségem
El temeti a halál.

Az eggyügyü Paraszt

Amott a hegyek oldalába
Eggy kis mezei falucskába
Eggy földes Uraság lakozott
Ki eggy levélre várakozott.
S hogy meg kapja az izenetet
A postára küld egy követet
Kinek meg ígér jó áldomást
Csak hozza hamar azt az írást.

Sokat tesz eggy icce bor ára!
A paraszt is fut a postára
S kérdez levelet az Urának
Hogy azt ki válthassa magának.

A Posta akadván kettőre
Ki tartja a kezét előre
De Pál nem tudván az árához
„Hát hogy adjuk?” szóll a Postához
A Posta magát el neveti
S „Notz krajtzer” ez a feleleti.
„De hogy Uram a méreg drága
Négy krajtzár lessz illő váltsága
Nyólc krajtzár? e fél-napszám díjja
Fél márjás csak eggy kis pénz hijja.
Hisz én meg fizetek emberül
Ez úgy is a szemetre kerül”
„Én, mond e, nem kontolok fele
Ket nótz krajtzer csak nid a fele.”
„Ennye no, hatot adok érte
Tudom illy drágán más nem kérte
De ezt meg adom az Uramért
Kend se pereljen két krajtzárért.
No fogja kend.” A Posta erre
Rá néz ez izgága emberre
S így felel komor tekintettel
„Notz krajtzarir akarot tett el.”
No mond Palkó én meg vénhedtem
Kenyeremnek javát meg ettem
Sokat bé vettem köszönettel
Nem vólt bajom csak e Némettel
Semmit sem enged a szavából
Vegyen a lidérc a bótjából.

Azomba hogy már meg fizetett
Míg a Posta jártt s keresgetett
Lassacskán az asztalhoz ment
Vagy két levelet ingyen el csent
S mint ki szénáját jól rendelé
Pipát tölt s ballag hazafelé.

Az Ura mihelyest meg látja
Kérdezi tőle, no Pál bátya
Hát kapott kend még is levelet
Úgy e, hogy el jött a felelet.

„El ám de Uram meg vénültem
Hogy még úgy öszve nem kerültem
Nem vólt illy árra a levélnek
Miólta csak az emberek élnek
Mikor két kis semmi levélért
Hidj el az Úr hogy nyóltz krajtzárt kért.”

„Jaj kend a Postát nem esmerte
Hiszen úgy van az ország szerte
Szabott ára van ott mindennek
Már oda csak fizetni mennek.”

„Bár is Uram! de nem jól tette
Ki azt elsőbe meg fizette
Mert el is kényesedik vele
Ha mindég el kél a levele
De én bezzeg, ha meg fizettem
Azt a Németet rá is szedtem.”

„Hogy hogy?” „Jaj mert Uram az alatt
Míg ott a Post jött ment szaladt
Már az Isten vagy áld vagy meg vér
De látván hogy annyit meg nem ér
Még hozzá loptam két levelet
Úgy e hogy e nagyobb emelet”

Az Úr kacag s kérdezi tőle
„Hát már Palkó mi lessz belőlle
E mind kettő a más levele
De kend osztán mit csinál vele?”

„De biz Uram nem megy e kárba
Mert van egygy öcsém Fejérvárba
Kit ez előtt két esztendővel
Egygy verbunkos el vitt erővel
Jó lessz neki az egygyik levél
S meg izenem hogy az Úr is él.”

A Reménységhez

Ó ha reménység nem lenne
Éltét ki kívánhatná!
A szerelem mire menne
Ha magát nem bízthatná!

A raboknak mi lágyítja
Keserves vas láncait
A hajósoknak mi indítja
Utra tört csónakjait

A mély tömlőc setét alját
E teszi világosnak
A beteg vas derékalját
Lágynak s nyugalmasnak

A keservet a bánatot
Ez lassan el oszlatja
Ez a könyves ábrázatot
Csendesen szárítgatja.

Hány nyomorúlt hány szegénynek
Folyna naponként vére
Ha fénye eggy jobb reménynek
Nem sütné bús lelkére?

Hány szerelmes unalmába
Választott volna halált!
Midőn végső órájába
Még remenységet talált.

Jó reménység! életembe
Már reá hányszor szedtél
Rózsa helyett kis kertembe
Mennyi tövist ültettél!

Még is, ah mert csak szeretném
El érni fel tételem,
Felőled fel nem tehetném
Hogy még jól ne tégy velem!

A Cserfa.

Huszár Hadnagy Dobozy Lajoshoz

Cserfa te! mellyet ültettem
Itt a kert közepébe²
Mikor vígan enyelgettem
Barátim seregébe

Nőjj magasra, s terjeszd messze
Nevendék ágaidat
Gyökered hosszan eressze
Árnyékos határidat!

Te szívem szeretetének
Köszönhedd lételedet
S azért Lajosom fejének³
Szenteltem leveledet.

Ő a dicsősség ösvényén
Most értünk hadakozik
A veszedelmek örvényén
Hív vérével áldozik

² Vajdán hol a testvér bátyja Dobozy Mihály lakik.

³ A régiéknél cserfából szoktak a vitézeknek koszorút fonni.

Őt most a hír név ösztöne
Nagyokra serkengeti
A meg ölt testek özöne
Vitézségét hirdeti.

Nézd! melly el szánt mérészséggel
Ül fel paripájára
Ha a dühödt ellenséggel
Száll csata piacára

Nézd! e kényén nőtt gyermeket
Por s izzadság szennyében
Neveti a veszélyeket
Bízzán Magyar szívébe

Ah nézd! a hóltak vérébe
Mártván búsult fegyverét
Mint aprítja fel mérgébe
A Török vad emberét.

Lajos! meg jöveteledig
E fa fel nő számodra
S ad ha ága szélesedik
Koszorút homlokodra

S akkor, mert barátságodnak
Szívem e fát szentelte
Azt mondjuk rá tett kardodnak
„Ezt a vitéz viselte!”

Achillestől a Hector testét kérő Priamus

Homeri Iliados Libri 24ti vv. 485

Achilles! ki Isten vagy sok érdemedbe
Hogy él még vén Atyád, ó jusson eszedbe
Ki mint szinte én is meg élén napjait
A sírnak készíti el bádjadtagjait.
De bóldogabb mint én, mert él Achillesse
Van, ki hólt örömét mivel éleszgesse,
S hervadó szívének ez eggy gondolatja
Hogy még kedves fiát élén meg láthatja
Önt eggy olly enyhítő balsamot sebére
Hogy meg elégedve néz temetőjére.

De én szegény! magam ó kivel bíztassam?
Hol talállok gyámolt mellyen meg nyughassam?
Én, a kinek ötven magzatjai között
Kikkel bánatomra az ég gyümölcsözött
Csak egy is előttem nem maradt életbe
Miólta Görögök jöttek e szigetbe.
Az én Hektorom is az én szerelmesem
Kinek hideg testét most nálad keresem,
Midőn nagy lélekkel el szánná életét,
Be töltvén a fátum örök végezetét,
Győzedelmeskedő néped közepette
Szerencsétlen lelkét Styxnek eresztette.

Ha most sorvadt testem erőltetésével
Szár az érdeimnek lassú lépésével
Ki jöttem, s borúlok ő érte székedhez
Hívén hogy irgalmad hívségemnek kedvez
Ó kérlek engedd meg szent indulatomnak
Hogy temethessem el testét Hectoromnak.
Kérlek élemedett Atyád ősz fejére
Az igaz Jupiter s Márs tiszteletére!
Az én szerencsémnek meg gondolására
Melly azonkívül is meg öl nem sokára!
Ó ne vond meg tőlem e hideg tetemet
Achilles! ó szánd meg szent szeretetemet!

Bóldogtalan öreg! Istenek lássátok
Ím Priamus kit olly szépen meg áldátok
A földre borúlva csókolja a fegyvert
Melly ötven fiait szeme előtt le vert.

A reggel

Szép ideje a reggelnek
Felséges a szép reggel
Ha örömet énekelnek
A madarak sereggel

Ha a hajnal hasadása
S mosolygó tekinteti
S a reggel szél lágy fúvása
Az éjjelt el kergeti.

Pompás a hajnal kezdete
Rózsa szint ad mindennek,
A királyok öltözete
Párja sem lehet ennek.

Már messzéről az egeket
Lassú tűzzel égeti
A hegyektől a völgyeket
Rendel különbözteti

A réti csepp harmatokat
Gyöngyökké változtatja
A fel ébredt állatokat
Rózsa vízből itatja.

Bóldog ember ki reggelét
Meg érheti csendesen
Kinek szíve a kebelét
Nem veri félelmesen!

A kinek el aluvása
S reggeli fel kelése
Kinek minden mozdulása
Jó tétének érzése.

Add Uram! hogy reggeletem
Meg érhessem békével
Ne kínozzam életemet
A rosszak gyötrelmével

Eggy szép Leányhoz

Szép Leány! ifjúságodnak
Mosolygó hajnalába
Víg öröm s jó kedv játszodnak
Szép szemed járásába!

Szelíd húzási orcádnak
Ártatlanul nevetnek
Mézzel-kent beszédi szádnak
Bút s bánatot űzhetnek.

Ifjú véred folyamatja
Gyorsan vér még eredbe
Még az élet sok bánatja
Nem epesztett lelkedbe.

Még víg szemed tüzességét
Gond s bú el nem óltotta
Szép orcád egyenességét
A könny fel nem szántotta

Az álmatlan éjszakákat
Még eddig nem esméred
A gyorsan futó órákat
Csak örömdhöz méred.

Élj szép leány! élj kedvedre
Ez most a te életed!
Úgy is el jutsz vénségedre
Hogy észre sem veheted!

Ó kellemetes természet!
De miért vagynak vénnek?
Ó, ha nem vólna enyészet!
Csak az ifjak élnének

A bajt s a földi keresztet
Olly nagyon nem éreznők
Kire az ég mit eresztett
Csak nevetve kérdeznők.

Víg ifjúság! bődög élet,
Nyári szél rövid álom
Kevés a jó s az ítélet
Több s nagyobb úgy találom.

A Sír-halom

Piros rózsza báltozatok!
Légyen sírom alattatok,
Ha el érem halálom.
Hullott rózsák levelével
Nyugtassa porom békével
Ama jól-tévő álom.

Ugy is ha vólt víg életem
Rózsák! néktek köszönhetem
S homályos árnyéktoknak!
Most is éltem vége felé
Ha mindenbe únok belé
Örvendek látástoknak.

Rózsák! mellyeket szeretek
Nyúgodjon porom köztetek
Ha el takaríttatom
Árnyéktok nyúgodalmába
Álljon sírhalmom magába
E végső akaratom.

**Herceg Kóburg győzedelmére Martinestyinél.
1789dik Eszt.**

Elég vólt ez az érdemért
Hív és vitéz katonák!
Már a nyert győzedelemért
Ágyúk szólnak s orgonák.

Hogy a Török porta le dűl
S ez a nagy győzelem
Csak téged illet egyedül
Ó Kóburg Fejedelem!

De a hólt testek halmai
A vérré vált ligetek
Vitézségtek oszlopai
Győzhetetlen seregek!

Glycerium Vielandból

Ah, nincs többé a kit szerettem
Az a jó nyájas lélek
Ő vele mindent el vesztettem
Meg se kapom míg élek.

Ő érdemli szívem fájalmát
S terhes sullyát kínomnak
Egyedül csak az ő sírhalmát
Hívom tulajdonomnak

A hová őt el temettettem
Nincs senkinek tudtára
S szép teljes rózsákat ültettem
Szomorú sír-halmára.

Melleyek olly szépen virágoznak
Mint az ő szép kebele
S ott kedvesebben illatoznak
Jobb szaggal lévén tele.

Eggyszer, minden esztendőbe
A helyet meg keresem
Hol eggy magános erdőbe
Nyugszik az én kedvesem.

S búsúlt szívem unalmába
Rósát vévén kezembe
Igy virágzál hajdanába!
El gondolom lelkembe.

S széllyel tépvén leveleit
Sírjára hintegetem
S ifjuságom örömeit
Könyvezve emlegetem.

Ezen érzékeny harmatja
Hív szívem fájdalmának
Légyen kedves áldozatja
Kedvesem árnyékának.

Az első borotválkozás

*Archilochum proprio rabies armavit Iambo.
Horat. de Arte Poët.*

Csak elkerülhetetlenül
Le kelle még is vetetnem,
Borotva szűrös élével,
Ajjakam gyenge szőreit!
Sebess idő hová szaladsz?
Miért gyönyörködöl benne?
Hogy borotvára fogj engem
S illy hirtelen vénné tegyél
Az illendő idő előtt.
E már tudom mindég így lessz
Most feketés szőrt hányok le
S idővel majd ha meg érek
Egész fejem fejrre vál.
De semmi vólna még ez is
Csak vége lenne éltemmel
A borotváltatásoknak.
De ez az emberek kinja
Tovább tart életemnél is
Mert még a sírom szélén is
Tudom hogy meg borotválnak.

Eggy meg vetettnek keserve

Utánnad folynak könnyeim
Te! ki futsz kő szíveddel
Ki epesztő keserveim
Nézed száraz szemeddel.

Sok jó napom el tüntetted
Mellyel magam bízattam
De néked esküdt szavaim
Soha meg nem bánhattam.

Óh ha kínjaim érzenéd
Mellybe kő szíved ejthet,
Soha el nem felejténéd
Ki téged nem felejthet.

Kínos sebeim látása
Lelkedbe meg illetve
S jó napjaim el múlása
Tán még vissza térhetne.

Még is szívem mellyet meg vetsz
Kedvesem tiéd marad
De meg lásd a mit most kergetsz
Nem leszen hív madarad.

Ha akarsz bódog órákat
Mellyeket el vesztettem
Oh felejtsd el a hársfákat
Hol neved fel metszettem.

Felejtsd el a patakokat
A kies réteket is
A hol sétáltunk olly sokat,
Felejts el engemet is.

Élj vígan, kit én szeretek
Bár szerelmem meg veted!
Én tán kint sem érezhetek
Ha bódog lessz életed!

De ah még is kedves alak!
Bár hogy el vesztettelek
Te kit meg nem bántottalak
El sem is felejtelek!

Érzeni fogom szívembe
Hogy árván hagyattatom
Míg kínommal egyetembe
El nem takarítottam.

A nagy szüret Telegden

Pásztor! most kádat! a szedők készek
Én részemről a puttonos lések
Ennek adj dézsát kosarat ennek
Itt ma dölgozni szükség mindennek
Itt a gazda⁴ is, itt van a pallér
Puska fél-vállán szoknyás gavallér⁵

⁴ Gróf Haller János

⁵ Gróf kis asszony Haller Klára most Gróf Kornisné.

No csak legények! rajta legyetek!
Ma szüretelünk ne heverjete
NapSzámát ki ki meg érdemelje
S egyik a másik terhét viselje.
Eggy, meg eggy kosár, ez a hatodik
Lám Comtess⁶ Czili mint iparkodik!

No csak legények! iparkodjatok!
Ma szüretelünk ne koplaljatok!
Míg Jani magát ott melengeti
Nap-számát ki ki mind meg eheti
Ki veszi Poldi⁷ lám az áldomást
Már az ő hasa nő szem-látomást.

Nó csak legények! egy értelemmel!
Már a kád félig van szőlő szemmel
A szőlő leves sok bort szűrhetünk
A must ragadós részegedhetünk.

Lám hogy bé szedtük mind a kilenc sort
Nagy bajjal kapánk eggy fél cseber bort.

Horatii Carm. Libri 2di Ode 10ma

Rectius vives Licini etc.

Bóldogabb léssel Licinus! ha szinte
Part alatt sem jársz, de be sem bocsátod
A zajos tenger veszedelme közzé
Büszke hajódat.

A közép sorsnál ki nagyobra nem vágy.
Azt sem a szükség nem emészti gondal
Sem kaján szemmel palotája fényét
Más nem irigyl.

A fenyőfákat szelek ostromolják
A le dült tornyok nehezebbet esnek
S a magos bércek tetejére leg több
Menny-kövek ütnek

Tart mikor bóldog de reményl ha szenved
A nemes lélek; szomorú hideggel
Télbe meg búsít Jupiter, de napfényt
Ád ki-keletre.

⁶ --- Cecilia

⁷ A két ifjú Grófok János és László Inasa.

Most szerencsétlen ha vagy is, sokáig
Nem leszel, sértő nyilait le vetvén
Phoebus is, nyugodt cyterája hurját
Pengeti vígan.

Légy gonosz sorsod veszedelme közt is
Bátor elmével, soha meg ne csüggedj!
És ha mind vígan nevet a szerencse
Vond magad öszve

Az én Szeretőm

Hol vagy Szép Szűz! melly megyébe?
Kit bár nem esmérlek
Még is elmém képzésébe
Magamnak ígérlek.

Ki hasonló ürességet
Szívedben érezel
S eggy ifjat mint segítséget
Reszketve kérdezel.

Én mind nappal, én mind éjjel
Rólad gondolkodom
S kedves képed szerte széllyel
Szívemen hordozom.

Téged tiszta szerelemnek
S nyájasnak képzelek
S az egész Asszonyi nemnek
Elébe tettelek.

Ó már mennyit sóhajtottam
Szép leány éretted
Rajtad mennyit buslakodtam
Tán meg is érzetted.

Ha te is, így gondolkozol
Ha ebbe részt vészesz
Írd meg Szép Szűz hol lakozol
S az enyim te lészesz:

Eggy Ifjú a jegy vissza-adáskor

Daura! míg engem szeretted
Míg szemem közzé neveltél
S kedves csókjaidnak méze
Eggy jobb világba ígéze;
Az egész föld kereksegen

Nem volt más boldogabb mint én
Daura! mond meg mit vétettem
Hogy szívedet el vesztettem
Hogy el tűnt szerelmed képi
Szívem szerte szélyel tépi.
Nem! mit szenvednék éretted
Hívségem ha meg vetetted.
Itt a képed! tartsd magadnak.
Míg könnyeim el száradnak

Dobozy Mihályhoz

Hidegen fújnak a szelek
Dér szokott járni éjjel
Sárgúlnak a fa levelek
Misu! s hullanak szélyel.

Halni készül a természet
Érzékenységét veszti
Közönséges az enyészet
Melly pestisét terjeszti.

Misu! tán a természettel
Erántam meg fogsz halni?
Hogy leg kisebb felelettel
Sem kívánsz vigasztalni.

Már most harmadikszor látom
A fényes hódat tele
S elmém fájdalma barátom
Annyiszor újult vele

Tudod akkor mit fogadál
Írni fogsz nem sokára
Mikor való csókot adál
Kis-Szántón⁸ utóljára.

S halgatsz azólta szünetlen
S nem tudod mit ígértél
Sok levelem sikertelen
Bár reá magad kértél.

⁸ Kis-Szántó N. Várad alatt Dobozy Mihály Úr bírja.

A Sóhajtás.

Phillishez

Ti magános panaszaim!
Sokszori sóhajtásaim!
Phillisemnek jó kedvébe
Repüljete az ölébe!

Bús gazdátokat meg szánván
Bé fogad titeket talán,
S nem haragszik meg érette
Ha bús szívem meg szerette.

Ha leg kedvesb gondolatom
Szüntelen rajta forgatom,
Ha érte égek egyedül
Nem veszi talán vétekül.

Neki hevült indulatom
Ah mert tovább nem bírhatom
Phillis! Phillis! kedves lélek
Érted halok, érted élek!

A Tavasz

Kedves idő víg kezdete
Ó gyönyörű kikelet!
Meleg szellőd lehellete
Mérsékli a mord telet

A föld színét változtatód
Osztogatsz új életet
Fel engedésre nógatod
A fagyott természetet.

Áldott tavasz jó napjai!
Balzsama az életnek!
Téged a föld bús fiai
Ó melly igen szeretnek!

Ha a tél fagyos hidege
El öl kemény szelével
Bíztat jó napod melege
Új élet reményével

Ha a tél bús köddel jéggel
Mindeneket el borít
Ha kedvetlen hidegséggel
S zűrzavarral szomorít:

A jó kedv a szeretettel
Gyönyörűség jár veled
Zöld árnyékkal új étellel
Örömünket neveled.

Szívem ó mint meg illeti!
Kezdeted első jele,
Háláadvá emlegeti
Hogy új erőt önts bele

Szép hajnalod fel tetszése
Meg víditja lelkemet
A pacsirták víg zengése
Táplálja életemet.

Úgy is ha vólt mulatságom
Ha még víg vólt életem
Ha még szerettem világom
Csak néked köszönhetem.

Ha ártatlan kis koromba
Igaz vólt az örömöm
Még most is ifjúságomba
Tavaszi! néked köszönöm!

Ó mint örültem lelkembe
Ha fészekre akadtam
Mint vert szívem kebelembe
Ha másnak mutathattam.

Melly meg elégedtem velem
A sárga libák körül!
Semmi királly Fejedelem
Illy igazán nem örül.

Ha gólyákat véletlenül
Láttam hogy kelepelnek
Melly ki beszélhetetlenül
Örvendtem e jó jelnek.

Gyermekségem víg reggele
Sok kedves tavaszaim!
Véletek lessz lelkem tele
Míg el múlnak napjaim!

De most is ki mondhatatlan
Vígasságim származnak
Látván, az első ártatlan
Jeleit a tavasznak.

Most is, ha a fák indulnak
Érezvén ki-keletet
Érzékenyséгим lágyúlnak
S áldom a természetet.

Most is ifjú életembe
A tavaszt meg könyvezem
Meg illetődvén lelkembe
Ha örömet érzem

Most is kedvesebb lételem
Kedvesebb minden falat
Kedvesebb minden ételem
Egy fokadó fa alatt!

Jó az Isten

A vidám tavaszi eget
Bús felhő ködösíti
A nyár menny dörög eleget
Bár az áldást készíti.

Fiam! elméd gondolatja
Ha nem megy mint kellene
Ezt a nagy Isten forgatja
Ne zúgolódj ellene

Ha sujtol is vesszejével
Szenvedjél eggy keveset
Ő tehet, s tesz erejével
A rosszból jót s édeset.

A hóldhoz

Teljes hóld! szép fényességed
Már derül fel messzéről,
A pásztor régen néz téged
Görbe botja végéről.

Erejére lágy tüzednek
A hegyek már pirúlnak,
S a mint sugárid szélednek
A csillagok meg gyúlnak.

Már a réti csepp-harmatok
Mind gyöngyökké lettenek,
A források s folyamatok
Meg ezüstöztetnek

Jer szelíd hóld! szép fényeddel,
Jer szerezz csendességet!
Csak te vetsz fel jövőseddel
A búnak a gondnak véget!

Míg fényedbe nincs enyészet,
Míg a nap fel nem szalad,
A föld s az egész természet,
Nyúgoszik te általad!

A bús Puttonos

Jó Puttonos! hol a puttonod?
Hiszen szőlőt ké'k most hordanod,
Most az igazándi szüretnél
Bakatort ugyan csak ehetnél.
Jaj nincs putton; hát mit csinálunk?
Most a jó szürettől meg válunk.

Pedig én, a puttont szerettem
A Vállamra szépen fel vettem
És a midőn meg volt már telve
A kádhoz vittem énekelve.
A szedőket is én bízattam
S víg szível dőlgoztak alattam.
De szedők hogy legyen kedvetek
Most más puttonost keressetek.

Hív Pallérom! kedves szedőim
Ti minapi szüretelőim!
Ha a szüret most csak tiétek
A puttonost emlegessétek
A szép bakatort ha látjátok
Azt a puttonosnak szánjátok.

Menj el hát most te kis levelem
S mondjad, hogy a Grófnét⁹ tisztelem,
A gazdát is, és palléromat
A szedőket és a puttonomat,
A búsult puttonos nevével,
Köszönts, egész Telegd hegyével.

Belgrád meg vételére

Belgrád! sok vitéz lelkeknek
Felejtethetlen ára
A Császári címereknek
Hellyt engedsz utoljára!

⁹ Özvegy Gróf Haller Péterné

Nem bírtad holdad szarvával
A mennyköves felleget
S kevély erőd hatalmával
Rettegtél egy öreget.
Csúfos meg aláztatással
Meg szűnést magad kértél
Te! ki minden mozdúlással
Nékünk halált ígértél!
S ím! rettegés siralommal
Szállott minden Törökre
Kiket Laudon egy ostrommal
Le ültetett örökre

Besenyi Beöthy János

Bihar-Vármegyei V. Ispány halálára

Beöthy! bár meg holtál a reménység elől
De nagy érdemedbe élsz még mindenfelől.

A szerelmes Pásztor

Ó örökké szerencsétlen ligetek!
Mellyeket én, soha sem felejthetek!
Ott esett az, hogy az első szerelem
Nyilaival meg rontotta kebelem,
Ott esett az, hogy egy őszi időben
Daphnét, a szép Daphnét láttam elsőben
Ott esett az, hogy egy halmon le felé
Félénk erőm gyenge testét emelé.

Ó mit szenvedek attól fogva
Hogy szívemet érezem fogva
Ti csemeték s bokrok tudjátok!
Mert titkaim bízom reátok
Hányszor járok kelek köztetek
A miolta szegény szeretek!
Bátor a gyümölcsök magosok
Mellyekhez hasztalan kapdosok
Bár látom Daphné gazdagságát
S szegény sorsom alacsonyságát
Bár ő egy nagy gazda leánya
S az apámnak nincs húsz báránya
Bár helybe hagyom értelmemet
Csak nem enyhíthetem sebemet
Csak szeretnem kell erkölceit

Szelídségét s szép beszédeit
És könnyebbülni úgy láttatom
Ha felőlle gondolkozhatom.
Daphné! Daphné! jószág szerelem
Erkölcseid ó mint tisztelem!
Ó ha mikor jutol eszembe
Melly dobogást érzek szívembe!

Hasznos mezők! kies ligetek
A tél jól téssen ti veletek!
Titeket is árnyék levelek!
Lassan el hordanak a szelek
Ti is ó fák ha szolgálatok
Már a tél nyugalalmát várjátok!
Hát ha minden készül pihenni
Kínra kell nékem fel serkenni?
Hát ha mindent meg nyugtat a tél
A gyötrelem én bennem fel kél?

Nagy Istenek! éltem vezéri!
Kiknek titka lelkem esméri
Ti kik hívségemet tudjátok
Daphnének tudtára adjátok!
Hogy nagy neve s kincsei között
Szívem eggyikbe sem ütközött:
De, szelídségét jámborságát
Tiszta szíve erányosságát
Ártatlan szeme tekintetét
Emberszerető természetét
Mind az imádásig tisztelem
S rekedt hangal meg énekelem

A Fogadás

Chlóé! ne fuss tőlem te durcás gyermek!
Haszontalan bújkálsz mert nálad termék
Akar mint mesterkedsz akar mint igyekszel
Attól a négy csóktól meg nem menekszel.

Abba fogadott volt ma Chlóé velem
Hogy ha ő el búvik én meg nem lelem
Meg lett a fogadás négy erős csók alatt
Én rá is találtam, de ő el szaladt.

Ne bújj Chlóé! ne bújj, ha rád talállok
Nyólc erős csók alatt hidd meg nem állok
Most négy csókidig buktál a tett fogadásba
Négydel szaporítod reá adásba

Az emberi szeretetről

Ki szeretné az életet
Ott hol nincs ember szeretet?
Hol a síró kisdedeket
A meg görbült ősz fejeket
Érzés nélkül tekintette
A ki csak el ment mellette.
Hol a bús inség könnyein
Az izzadság vér cseppjein,
Senki nem is szánakozott,
Ez, ez a föld meg átkozott!

Mútass Uram! egygy kietlent
Hol ne lássak illy hitetlent
Mútass egygy pusztá barlangot
Hol ne halljak jaj szó hangot
Jaj szót, mellyet kinja alatt
A kétségbe esés hallat.

Beliczai József Arad Vármegyei V. Ispány halálára

Én is emlékezetednek
Egygy könnycseppet szentelek
S hol több szemek keserednek
Fel elegyítem velek

Esmeretlen vóltom mellett
Téged el nem halgatlak
Te kit minden jó kedvellett
Beliczai! siratlak

Nem mint ki dült gyámolomat
Nem mint reménységemet
Mert nem esmervén sorsomat
Nem esmértél engemet.

Ember-szerető jóságod
Tudva van ország-szerte
Hív tiszta erányosságod
Mind a világ esmerte.

Magzatjaidnak jó Atyja
Hazád jó fia valál
Hóltod mind kettő siratja
Tudván, hogy fel nem talál.

Beőthy!¹⁰ régi jó barátod
Ime el indúlt feléd
Nem messze maradt el látod
Kivel terhed viseléd!
Jó emlékezet párnáján
Békével feküdjetek
Minden igaz szív tábláján
Fel lessz metszve nevetek.

Phillishez

Miólta nyúgodalmomnak
Ellenére szeretek
De füleid panaszomnak
Hallására siketek:
Hányszor mondtam bús lélekkel
Mit szeretsz bóldogtalan?
Ha minden kín s gyötrelmekkel
Szerelmed haszontalan.
Ah, az a kiért szívedet
Kín, s gyöttelelem vérezi
Titkon kíznó szerelmedet
Látja, de nem érezi.

A csermelyhez

Cseregly ó lassú folyamat!
S játszál a kis kövekkel
De el tűnt nyúgodalmomat
Meg nem adod ezekkel.
Ah, a míg még hatalmomba
Vólt erőm s akaratom
Mint örültem alattomba
Néked meg nem mondhatom.
Szökő habjaid játékát
Víg örömmel szemléltem
S cseppecskéid omladékát
Híven fel keresgéltem:

¹⁰ Nagy barátságba élt Beőthy mindenkor Belitzaival. Együtt szolgáltak Bihar Vármegyébe először, Beőthy mint Ordinárius Beliczai mint Substitutus V. Ispány.

De most, mióta szeretek
S érzékenységem hajlott
Már nem gondolok veletek
Folyjatok itt, vagy amott.

A boldog élet

Óh! ha az emberek annak örülnének
Ha mikor másokon könnyebbíthetnének
Ha volna mindenütt nyájasság szeretet
Ó ki ne kedvelné akkor az életet!
Ha egy a másikkal öszve ölelkezve
Segítné az igaz szegényt örvendezve
Ha csupán csak azok a könyvek folynának
Mellyeket a hívség s öröm salytólának
Ha mindenütt igaz volna a szerelem
Lehetni embernek lenne nagy kegyelem.

A haszontalan várakozás

Várom, várom, mind szüntelen
Barátim! választokat,
De ki fokadok kételen
Nem győzvén olyan sokat.

El múlt több két hónapjánál
Hogy el váltam tőletek
Nem jöttem tovább Budánál,
S már el felejtettetek.

Ó! barátim! hívségemet
Keseríti hidjétek
Ha igaz szeretetemet
Olly hamar meg vetétek!

Mi egy levélnél kevesebb?
Hát miért nem küldetek?
Ha nékem ennél kedvesebb
Nem jöhet más tőletek!

Kérlek ne kényszerítsétek
Szívem bal ítéletre!
Mert ez is mint a tiétek
Meg hűlhet végezetre!

A Jó estve

Bóldog estve! életemnek
Minden estvéji között
Melly hervadó szerelmemnek
Zöld koszorút kötözött

Melly hogy a hóld bús világát
Éppen reánk vetette
Éltem minden bódogságát
Lelkemmél éreztette

Midőn nyájas szeméremmel
Kedvesem meg vallotta
Hogy hasonló szerelemmel
Szívem titkát hallotta.

Bóldog estve! melly lelkemet
Illy örömré juttattad
Köszönöm hogy szerelmemet
Már meg jutalmaztattad!

Hogy jó szellőd fúvallsát
Játszadtván körülötted
Bús szívem könny hullatását
Orcámról le töröltted.

Phillis! teljes életedbe
Emlékezz ez estvére
Mert csak ez emlékezetbe
Élek lelkem kedvére

H. Kóburg győzedelmére, és Belgrád megvételére

Törüljétek meg Huszárok!
A vértől kezeteket
Szűnjenek meg a mozsárok
Öntni zápor tüzeket

Bövségesen áldoztatok
A Márs vér-oltárára
S vitézséget mutattatok
A világ csudájára

Búsult kardotoknak éle
Foksánt vérrel festette
A bombi, kártács, s efféle
A hóld fényét el vette.

Víg szível mondják mindenek
Kik hallják híreteket
Ama régi fél Istenek
Vittek véghez illyeket.

Íme, tizennégy nap alatt
Hogy jól néki kezdétek
Már a Fő Vezér meg szaladt
S Belgrád lett a tiétek

Foksán! és Belgrád egy ősnek
Hallatlan jó szürete
Légy e két Felséges ősnek
Örök emlékezete!

Kóburg, és Laudon éljenek!
Ezt mondják ifjak s vének
S arany oszlopot tégyenek
E két Vezér nevének

A Fő boldogság

Ösztönözéséből a hív természetnek
Egy fő boldogságot mindenek kergetnek
De el tévelyedvén az igaz utjában
Ez a pénzben tartja, ez a nagy pompában.
Ó nem azt emberek! nem azt keressétek!
Ez a szerencséné, s nem lehet tiétek
Egy igaz, s kegyes szív, ez az ember java
Ezt mondja a lélek s az okosság szava
Ha van vagy szerencséd, vagy keserűséged
Ez örvendeztessen s vigasztaljon téged.
Ezzel fényeskedjél, s ezzel tartsd r'á magad
Mivel a szerencse mást mindent el ragad
Ezt érzeni, hogy van, s tudni, hogy bírsz vele
Több mint egy világnak a haszna vétele
Sőt akarmelley öröm ha e nincs mellette
Minden édességét hóba helyeztette

Chlóé bús estvéje

Te halvány hód bús világa
Légy könnyeim bizonyosága
Mellyeket e hegy oldalán
Hullattam sok est hajnalon.
Itt e tölgyek árnyékába
E kösziklák oldalába
Itten sírok én szüntelen
Midőn senki nincsen jelen.
E hatodik est hajnala
Hogy már Dámon itt nem vala
Hogy nem láttam a hitetlent
Hogy se nem írt, se nem izent.
Tán szegény meg betegedett
Tán bánja hogy meg szeretett.
Tán nem jöhet a nyájától
Félvén kegyetlen atyjától.
Dámon! Dámon jőjj éj-félbe
Ne hagyd szerelmedet félbe
Meg várlak az éjszaka is
Jőjj el ha mind hajnalra is.

A Szekfű

Kedves szek-fű! kedvesemnek
Leg első adománnya
Légy esküdött hívségemnek
Örökös maradvánnya!

Téged jó indulatjába
Adott az én kedvesem
S azért színed látásába
Örömet keresem.

Téged minden virág között
Szívem jobban kedvellett
Mert a melléhez kötözött
Phillisem, s rád lehellett.

Nem szeretek

Ifjúságom jó napjait
Öröm s vígságnak szentelem
A szerelem rab láncait
Míg csak lehet nem viselem

Nyughatatlan a szerelem
Sok gond és sok baj követi
Szüntelen való félelem
Bóldog ki el kerülheti!

Most még minden lépésimet
Más tőlem számon nem kéri
S el szalasztott beszédimet
Serpenyőbe meg nem méri.

Most a féltés erőszakot
Csendes lelkemen nem téssen
Nem szabja más ki a napot
Mikép töltsen el egésszen.

Nem míg élek nem szeretek
Magamat nem vesztegetem
Szabad lések míg lehetek
Nem kínozom rövid életem

Mirabeau A Francia Nemzet-Gyűlés Elöl-ülője halálára

Le dült tornyai közt Párizs városának
Omladékaiból köz-bóldogságának
Épített Franc-Ország egy oszlopot sírva
A Mirabeau neve erre van fel írva!

A Szerelem bóldogsága

Miólta hív szerelmemnek
Ama jó estve kedvezett
Phillis! csüggedő szívemnek
Minden kedve meg érkezett

Miólta a hód fényénél
Hív szerelmeddel bíztattál
Phillis! szíved szerelménél
Kedvesebb jót nem adhattál!

Azólt, minden reggelem
Víg mosolygással hasadott
S minden estvém ó szerelem!
Bánat nélkül alkonyodott.

Dámon

Ott ama hegyek aljánál
A hóld tiszta világánál
Látszik a ritka fák között
Eggy ház új náddal kötözött.
Ott van Chlóé, lelkem fele
S az én nyúgodalmam vele:
De én, sebeim vérébe
E kő sziklák üregébe
Itt gyászolom szerelmemet
Míg le kesergem éltemet.

A haldokló keresztyén

Ha tehát készítik már a szem-fedelet
Ó Szent Isten! tiéd légyen a tisztelet!
Tiéd, ki fel tartván engem ember-korig
Jó téteményiddel kísértél a porig
Ó hányszor hagytam el szegény lelkem javát!
Hányszor halgattam el az okosság szavát!
De te még is perbe nem száltál ellenem
Ó én könyörülő kegyelmes Istenem!
Uram! én por vagyok és kisebb azoknál
A vélem gazdagon közlött áldásoknál
És ha most irgalmad éneklek az éggel
Végső háladásom vedd kegyelmességgel.
Szent Isten! te ki vagy irgalom s kegyelem!
Im fogadd be lelkem, mert néked szentelem!
Kérlek engedd látnom jobb karod hatalmát
Töltsd be szegény szolgád hitét s bizodalmaát!
Hogy ottan, a már meg bódogúlt lelkekkel
A Szent Angyalokkal és az öt szűzekkel
Minden világi bűnt s szennyet le vetkezve
Szent dicsősségedet nézzem örvendezve

Ifjabb Sz. R. B. Gróf Teleki Imrének, midőn Exament tartott

Kis Gróf! Szüleid örömére
A mint próbádat adtad
Gyenge életed erejére
Magad felyűl haladtad!

Néked a víg játékok között
A mulatság ölébe
Borostyán koszorút kötözött
Apolló jó kedvébe
Rád mosolygottak vidám szemmel
A Pindusi Istenek
Jó ésszel, s egyéb kegyelemmel
Fel ékesítetttenek.

Kedves gyermek ennyi időre!
Jó Szülék jó magzatja!
Virágod magát jövőre
Melly kedvesen mutatja!
Ó nőly, épülj remek csemete!
Nőly e nemes törzsökre!
Kiket az ég veled szerete
Bóldog Szülék örökre.

A meg változott Dóris

Ti ligetünk Pásztorai!
Mirtill kedves Pajtásai
Majd ha Mirtillt meg látjátok
Kérlek néki meg mondjátok
Hogy Dóris már nem fél tőlle
S nem fog el bújni előlle,
Hogy jobb indulattal tele
Nem kötődik többé vele
Mondjátok hogy gondolatom
Most mind csak rajta forgatom
Hogy sok ezerszer meg bántam
Miólta véle úgy bántam.
Mondjátok meg hogy érette
Bús szívem is meg érzette
A mit mondott könnyes szemmel
Hogy tele van szerelemmel.
Mondjátok meg attól fogva
Hogy őt láttam vólt zokogva
Szívem, bús zokogásánál
Kedvesebb képet nem talál.

A haszontalan áldozat

Ott ama hegyek völgyében
Eggy kis csermely le mentében
Áll a szép Vénus temploma
Mellyet koptat sokak nyoma,
Kik minthogy híven szeretnek
Hijába vesztegettetnek.
Én is a több személyekkel
Már sokszor sok temjénekkel
Áldoztam haszontalanúl
Hogy szívem szenvedni tanul.
Ah, mennyi fogadást tettem
Még is, a mint észre vettem
Vénus, meg vetvén tüzetem
Nem segíti szerelmemet.

A hírébe meg holt

Ti apró ártatlan magzatok!
Ajtómba ciprus-fát¹¹ rakjatok
Kit el felejtettek mindenek
Ahhoz csak ciprus fák illenek.

A halgatás mentsége

Télon! szememre mit veted
Úgy gondolt restségemet?
Ha, mint én nem érezheted
Epesztő gyötrelmemet.
Nem restség miatt halgatok
Bár húrjaim siketek
Sok kínaim ti szóljatok!
Ha némává tettetek.
Ah, míg bóldogúl szerettem
S gond nélkül kedvesemet
Víg szível énekelgettem
Szerencsés életemet.

¹¹ A régiek ciprus-fát szoktak az olyan ház eleibe tenni, mellyben valaki meg holt.

S most ha az ég akaratja
Daphnémtől el rendele
Ha szívem nem is várhatja
Hogy lehessen még vele.

Ki csudálja hogy kedvemet
El vesztvén e csapással?
El keseredett szívemet
Emészttem búsongással:

Ki csudálja ha szeretett,
Hogy könyveimmel élek
Ha örökre el vétetett
Tőlem ez a jó lélek!

A Péczeli kert

Idősb Gróf Rádai Gedeonhoz

Nincsenek a szerencsének
Semmi rendes útjai
Bár az ember életének
Olly rövidek napjai.

Bóldog kinek fel tétele
Mindég arra célozott,
Hogy másnak is használt vele
Míg magának dőlgözött!

A ki egy kis plánta tőnek
Vesszejébe mondhatta
Majd ha ágaid meg nőnek
Más is járhat alatta.

Bóldog a ki szent érzéssel
Látta nőni kis fáit
Mellyeknek más jó ízléssel
Kóstolhassa almáit!

Ó Kegyes Gróf! kis kertedet
Építsd minden erővel
S már hanyatlott életedet
Hosszabbítsd ez idővel!

Láttasd itt a természetnek
Pompás együgyűségét
És az emberi nemzetnek
Nagyra ment mesterségét

Itt a rend s rendetlenséget
Egyvelítsd egy mással
Hogy szívünk kettős szépséget
Érezzen egy látással.

Ültess ebbe hasznos fákat
S kedves ízű magokat
Teljes rózsák s violákat
S színes tulipánokat.

Tedd az utat árnyékossá
A halmok oldalain
Az álmod kíváncsossá
Gyepszéked lágy hantjain.

A völgyek tekervényébe
Ültess szagos epreket
S a halmok déli részébe
Szőlő termő töveket
Ott egy partba a fák között
Melly százada a hangot
Építs kákából kötözött
Múltságos barlangot.

Majd ha késő unokáid
Itt öszve ölelkeznek
Köszönvén hasznos munkáid
Hamvaidon könnyeznek.

Phillishez

Gyors kerek az időnek
Szárnyra kelve sietnek
A jó napok után jönnek
Bánati az életnek

Phillis! míg e bódog óra
Még szerelmünknek kedvez
Phillis! serkenj fel e szóra
Jer szoríts kebeledhez!

Majd ha síró gyermekedet
Nyájason apolgatod
Könyörgő szerelmesedet
Akkor meg nem halgatod.

Phillisem! ki nyílt karokkal,
Jer ölelj meg engemet
Jer vidámitó csókokkal
Bóldogítsd életemet.

Majd ha nékem s fiaidnak
Csókjaid osztogatod
Phillis! kettős csókjaidnak
Ez erőt nem adhatod.

Ildik József halálára

Az emberi nemnek igaz hív szolgája
A köz szeretetnek tüköre s példája
Ki a józan elme s bölcsesség ösvényén
Segíteni kívánt népei törvényén
De kinek szándéka s minden fel tétele
Szerencsétlenné lett, s el múlt együtt vele.
Ki nagyokat akart, s többre nem mehetett
Mint hogy bús éltének szegény! véget vetett
Ki éltét hamarabb fel áldozta értünk
Mint benne egy igaz jól tévőt esmértünk.
De még is nagyobb volt ez egész századnál
Nézd utazó, JOZSEF fekszik itt lábadnál.

A mai világ

Volt még ez előtt egy haza
Kit minden jó óltalmaz,
Volt egy idő, hol mindenek
A köz haszonra éltenek
Míg az arany szabadságért,
Ki ki, szívesen ontott vért.

De most minden ha dolgozik
Csak magáról gondolkodik.
A melly érdem hajdanába
Vitézt csinált, valójába
Ha most magad úgy viseled
Egy bolondal több lesz veled.

A Gyermeki idők emlékezete

Kis kard! mellyel vitézkedve
Vagdaltam a бүrkөkre
Életemnek böl dog kedve
Itt függ véled örökre!

S mint a titkos rozsda mérge
Néked is nem kedvezett
Marcongván a bánat férge
Szívem gyakran vérezett.

Böl dog voltam gyermek fővel
A fa puska, s ló megett,
Akkor éltem az idővel
Melly most engem veszteget.

Akkor vólt az én életem
Az örömnék élete
Míg tudatlan ítéletem
Választást nem tehete.

A míg mindent e világon
Eggy eránt kedvellettem
A míg eggyik múlatságon
Másikat építettem.

Akkor még a bút és gondot
Magamban nem neveltem
A mit józan szívem mondott
Benne kedvem fel leltem.

Akkor még nem vesztegettek
Rosszúl képzelt gondjaim,
Kívánságim se terjedtek
Messzebb mint a karjaim.

Eggyűgyű természetemnek
A sok féle nem kellett
Eggy mértéke vólt ízemnek
A kenyér s a fánk mellett

Még is minden lépésemben
A vigasság követett
S ártatlan tekintetemben
Kedv, s nyájasság nevetett

Még is a belső nyugalom
Olly víggá tett akkoron
Mint mást kinez az unalom
A bársony, s a bíboron.

Ah hogy e bóldog életnek
Napjai el múltanak
Ah hogy vissza nem térhetnek
S olly rövidek vóltanak!

Add Uram! e bóldogságot
Add még eggyyszer érzeni
Más örökké valóságot
Nem kívánok tölteni!

Eggy rossz Poétára

Nem csudálom már, hogy firkálsz
Ollyan sok rossz verseket,
Mert csak látom még is találasz
Ki dícsérje ezeket.

A Gyermek

Nem igaz az, hogy a vénnek
Kétszer gyermekké lennének
Gyermek az ember a míg él
Csak a játék nemből cserél.

Egy fűszármának

Mit kapsz e parányi kincsen
Több az, a mi néked nincsen.

A Rózsák és Rózsák

Láttam már én a Rózsákat
Kinyílni Pünköszt felé;
Láttam a szép Leánykákat,
Mint szaggatták lefelé;

Láttam azt is egy folytába,
Hogy lehűlvén levele,
Ott állott szegény magába
S nem gondolt senki vele.

Rózsák! szép orcák rózsája
Sem lesz hervadhatatlan;
Rózsák! szép tested formája
Görbe lesz, s alkalmatlan.

Lassan lassan elenyésznek
Kellemetességeid:
S oly szívrehatók nem lesznek
Bádjadt tekinteteid.

Akkor, mint a megverettek,
Tőled mind elszélednek,
Kik azt mondják, hogy szerettek,
S hódoltak szépségednek.

Ah! tanúlj egy mesterséget,
Rózsák! s mindig kedves léssz:
Tudd meg, hogy minden szépséget
Feljúl túl a Szív s az Ész.

A Mohácsi Veszedelem

(Töredék, felelet gyanánt.)

A mint Baranyának kövér határában
Tévelyeg a Duna Belgrádra folytában,
Egy kis Mező-Várost tettek a partjára,
Hogy sírna a Magyar ennek hallására.
Mohácsnak nevezték; s az lett a Hazának,
Mi a híres Kanna hajdani Rómának!
Maradék! kinek ez oszlopot emelem,
Hazánk veszedelmén jer! keseregj velem.

Még a nyár mind tartott; a munka is vele, -
A meg érett kalász jó maggal vólt tele,
S édesen bízatta a szegény Parasztot,
Kit a múlt ősz ólta olly sokszor fárasztott:
A midőn Szulimán Császár hamarjába
Két-száz ezer néppel bé üt a Hazába;
Ki is ágyújival hogy egy két jelt adott,
A mezőről minden jajgatva szaladott;
S hogy végső inségbe ejtné maga magát,
Könybe lábbadt szemmel fel gyújtja asztagát.

Környül-állásait vévén gondolóra,
Lajos, az erőtlén, el hal e jaj-szóra.
A sok ütközetek, a sok véres csaták,
Próbált Vitézeit nagyon meg fogyaták.
Várna sírhalmi még mind kékellettek,
Gyászos emlékezet lebegvén felettek.
A Dózsa világa sem múlt el olly régen,
Hogy ez meg ne tetszett volna a községen. -
El fogyott a Magyar; - eggyütt még sem tartott,
Rontván maga alatt szüntelen a partot! - -

Ezt látván, sírt Lajos, méltán is sírhatott, -
Nagyobb vólt a veszély annál, mint látszatott.
Már a Török tábor fellyül jött Eszéken,
Annyit követvén el a nyomorúlt népen,
Hogy e rémítéssel pusztító mennyköre
Fel nem vette magát két-száz esztendőre.

[Seneca után, I-V.]

I.

*Ignoranti quem portum petat,
nullus suus ventus est.*

Seneca.

A ki maga sem tudhatja,
Mi légyen az akaratja,
Ki csak keresi, hol leljen
Helyet eggy valamely helyen,
A földön senki sem mutat
Annak eggy bizonyos útát.

II.

*Quidquid vult, habere nemo potest;
hoc potest, nolle quod non habet.*

Seneca.

Senki mind el nem érheti
A mire magát rá szánja;
De az eggyet megteheti,
Hogy a mi nincs, ne kívánja.

III.

*Nunquam est parvum, quod satis est,
nunquam est multum, quod satis non est.*

Seneca.

Nem kevés az, a mi elég;
A mi nem elég nem sok.
Eggyik ég, a másik elég,
Azt mondják az okosok.

IV.

*Si convalueris, non mortem,
sed valetudinem effugies.*

Seneca.

Beteg is vagy, félsz is, nagy baj egymás mellett:
Eggy is sok: a másik sokkal több mint kellett.
S mit félsz? - Jaj, meghalok! - Esztelen, a halál
Épen vagy betegen, mindenkor rád talál.
Ha meggyógyúlsz, nem a halált kerüted el,
Hanem hogy kis korig nem betegeskedel.

V.

A víg Öreg.

Seneca után.

Ezt a házat én kezdettem
Mint ifjú építeni,
S ím leroskadt már felettem,
Nem lehet segíteni.

Hát én illy megöszült fővel
Magamra mit várhatok?
Ha még ti is az idővel,
O kövek, megromlatok!

E nagy fának, melly hűvössel
Tartá udvarom felét,
Én láttam o melly örömmel
A legelső levelét.

S veszni tér ez is magában;
Már az ága fekete.
Öntözzük, de mind hijában,
Nem lesz többé csemete.

Ime minden kezd avúlni
S romlik ősz fejem körül:
Lelkem még sem tud búsulni;
Sőt vénségének örül.

Mint az íze jobb s édesebb
A talált szőlőszemnek:
Igy az estvéje kiesebb
Hanyatló életemnek.

A Pántlika

Eggy Pásztori Játék

A Játészó Személlyek.

DAPHNE a Phillis anyja
PHILLIS a Montán szerelmese
MONTAN a Phillis szeretője
DÓRIS, eggy Pásztor leány
MIRTILL, Pásztor legény

Első Jelenés

DÓRIS, PHILLIS.

DÓRIS

Phillis! mit könyökölsz itt magad egyedül
Mint mikor dél tályba a kökörcsiny le dűl
Te a ki nekünk is kedvet csinált s nevelt

PHILLIS

Tudj Isten jó Dóris magam se t'om mi lelt
Csak nincs kedvem

DÓRIS

Még is kell okának lenni.

PHILLIS

Id'akarék vászنام meg locsolni menni
S egy fába a kezem nagyonn meg ütöttem
Ott a hol a vászنام tegnap ki kötöttem
Ugy fáj hogy

DÓRIS

Csak úgy van a mikor sietünk
Még e nem olly nagy baj ezenn segíthetünk
De hol Montan

PHILLIS

Még az Anyám is rám kerül
Szegény árva fejem le mocskol emberül

DÓRIS

Biz az én Anyám is fel lobban hirtelen
De hol Montan

PHILLIS

Ugy de ő úgy tesz szüntelen
Az elébb is e kis székfűt zsáját szedék
S néki jön a kecske az a kis nevedék
S egy takaró szálíg az álnok meg ette

DÓRIS

Ne bánd szegényt hiszen ő is azt szerette
De Phillis nem akarsz te engem érteni
Hol Montán

PHILLIS

Ki tudná a Pásztort őrzeni?
Énnékem nem rabom a hol tetszik ott jár
Ki parancsol neki szabad mint a madár

DÓRIS

Hát mán csak úgy beszélsz? nesze neked Montan

PHILLIS

Ej hagyj békét Dóris!

DÓRIS

Haragszol rá talán?

PHILLIS

Hogy ne? senki se vólt más olly érzéketlen
Mint Montán én hozzám, Montán, a hitetlen!
Ah mint szerettem őt, mint jártam kedvére,
S minap egy pántlikát köték a kezére,
Ott, a hol táncoltunk a tölgy árnyékába,
S gondold meg, ma láttam a Clóé nyakába.

DÓRIS

Már a nem szép dolog; de vigyázz reája,
Két pántlikának is lehet eggy formája.

PHILLIS

Csak nincs ollyan mint a, már a mind hijába
Mert Montan tette azt, a Clóé nyakába.
Ó Dóris! a mit az én kezem kötözött,
Meg esmérem én azt, száz pántlika között.
Nagy rég hogy csináltam, alig van két hete
Sárga a közepe, a széle fekete,
Egyebütt meg hol zöld, hol kék, hol fejéres;
S apró cseppecskékkel mint a harkáj véres.
Zöld selyemmel azt a fát is rá csináltam,
Hol az első csókkal Montánt meg kínáltam,
Rajta van egy P is, eggy M is van rajta,
Még is másnak adja, ládd a kutya fajta!
De fuss az Anyám - - -

Második Jelenés
DAPHNE, PHILLIS.

DAPHNE

No fiam! e jó idő!

PHILLIS

De talám a meleg nagyon is rekkenő.

DAPHNE

A nem árt semmit is sem eggynek, se másnak,
Meg ugy lessz több száma a búza rakásnak.
Én most úgy meg úntam vólt magamat othonn,
A vásznadat néztem, jól szárad a Naponn.
De tán bajod is van? úgy tetszik hogy sírtál?

PHILLIS

Nem biz én!

DAPHNE

Hát nálad minek az a csanál?

PHILLIS

A fejemnek mert fáj.

DAPHNE

Ugyan van ám eszed!
Jobb bizony hogy azt a laput reá teszed.
De tudod ki ivott tegnap a hőségbe.
Ládd Fiam! hogy ejted magad betegségbe!

PHILLIS

Ó nem! az attól van, hogy iboját szedtem,
Hogy olly nagyon sokszor fel áltam, s görnyedtem.

DAPHNE

Hát kinek szedted azt?

PHILLIS

Itt van.

DAPHNE

Nekem adod?

PHILLIS

Hiszen azért szedtem!

DAPHNE

Most te csak tagadod.
Szép biz ez! de talán a Mirtil számára?

PHILLIS

Nem hág biz e soha az ő Kalapjára.

DAPHNE

Tán Montán? de ni csak mint el pirul bele!

PHILLIS

Én könnyenn pirúlok; de még a nem jele.

DAPHNE

Gondolom hogy könnyenn a Montan nevére,
Hát m'ért nem pirúltál el a Mirtillére?

PHILLIS

Én nem t'om, a szívem feleljen érettem,

DAPHNE

Jól van, jól! a szíved! de biz észre vettem
Szereted te Montánt.

PHILLIS

Nem olly igen nagyon,
Hiszen mindég mondom mikor velem vagyok
Hogy menjen el, mert van más egyéb dolgom is,
De ő fel se veszi még ha haragszom is.
Ma is hogy korsómnak eggy kis gödröt ások,
„Nem szép úgy mond mikor a l'ányok durcások!”

DAPHNE

De mást beszéll még is a húgod Corinne.

PHILLIS

Ollyan alávalo gyermeknek ki hinne?

DAPHNE

Gyermek szól igazat, már én csak azt mondom!

PHILLIS

Akar mit beszéljen arra semmi gondom.
Hiszen, ha hogy ollykor egy mezőnn legelünk,
Ha idő töltésre ketten énekelünk,
Ha hogy ollykor én is fűvok a sípjába,
Már az olly nagy dolog?

DAPHNE

a semmi magába!
De még is azt mondod ládd, hogy el küldötted,
Mikor ott enyelgett néha körülötted!

PHILLIS

Ez meg is eshetett némellykor, meg vallom
Ó de mikor az ő sípja szavát hallom,
S ha azt a felelő vissz-hang úgy meg sejtí,
Minden bosszúságát szívem el felejtí!

DAPHNE

Tán te vagy a visszhang? hisz énekelhettek
De én attól tartok hogy szerelmeskedtek.

PHILLIS

De hogy Édes Anyám! az eszünkbe sincsen,

DAPHNE

De durcásságodról van a ki meg intsen!

PHILLIS

Hiszen, ha mondta is, róla nem tehetek
De nem következik ebből hogy szeretek.
Ő arra kért, mert már meg kell valni, látom,
Legyek barátnéja, s ő az én barátom.

DAPHNE

Fiam! a barátság hamar szerelmet szűl!
De jobb lesz ha Montán, a nyája mellett ül
Te pedig majd Phillis végy bé éjszakára.

PHILLIS

Nem lesz semmi bajom nekem akkorára.

DAPHNE

De még is csak egyél valami zöldséget,
Melly el űzzön róllad minden betegséget.
Én el megyek, eszem tán egy kis gomoját,
Te pedig leányom szedjél sok iboját!

Harmadik Jelenés

DÓRIS, PHILLIS.

DÓRIS

Szegény Anyád! rajtad lásd mint tűnölődik!

PHILLIS

De ma ugye még is hogy nem zörgölődik?

DÓRIS

Hát az orvossággal?

PHILLIS

Ott könnyen segíték,
Mihelyst egy kis bodzát, s vad rutát keríték,
Mert ez, és a töve az árva csanálnak
Ő nálla a halál ellen is, használnak.

DÓRIS

Héj bezzeg az Anyád ha engem kérdene,
Meg tudnám én rajtad hogy mi segítene!
Montán.

PHILLIS

eredj! eredj! csak ne bosszants vele,
Mert már majd meg fájul a fejem is bele!
Melly jámbor, melly szelíd volt a tekintete,
Még is a hitetlen ládd hogy rá szedhete!
De semmi, tanultam én most ez embernél,
Rá nem szednek engem hidd többször egyszerűnél!

DÓRIS

Jé már e nagy harag! ha ha - - -

PHILLIS

ni bizony még nevet!
Tán öszve szűrtétek egymással a levet?
Héj Doris! hivségem nehezen szíveli,
Látván hogy pántlikám más Leány viseli,
Ó mert csak azokat a csókokat szánom,
A mit kapott töllem az én rossz Montánom.

DÓRIS

Hát meg is csókoltad?

PHILLIS

Ollyat hogy kérdhetel?
Látszik bóldog leány hogy te nem szeretel!
Ő kezdte el ugyan; ha nem akartam is,
Ha szégyenlettem is, ha vertem, szidtam is,
De biz utoljára úgy rá fanyalodtam,
Hogy azután néki még magam tartottam.
Kérd meg csak a kúttól, kérd meg a bodzástól,
Hány száz csókok között váltunk el egymástól.

DÓRIS

Hát osztán szüntelen csak csokolódtatok?
S az alatt egymásnak semmit se szóltatok?

PHILLIS

Ó igen, de minden beszélgetés mellett,
Semmi is úgy jobban mint a csók nem kellett!

DÓRIS

De hát még is osztán miről beszéltetek?

PHILLIS

Ó te boldog leány! arról hogy szeretek,
Ő meg ölelt engem, én őt meg öleltem,
Ha ő kincsemnek hív't, lelkem! azt feleltem.
Ó mond, ő csak az én személyem becsüli,
S tudod, hogy egyik szó, a másikat szüli!

DÓRIS

No jól van, de osztán nem untatok erre?

PHILLIS

Csak nem akadtam még illy boldog emberre!
De hogy untunk Dóris! de észre se vettük.
Gyakrann, hogy az egész napot hova tettük,
Olyan hamar el múlt!

DÓRIS

A furcsa állapot!
Azzal tölteni el a mélylységes napot,
Ölelni, galambom! csillagom! szeretek!

PHILLIS

Haszontalan Doris! mert ma nem nevetek.
Valamikor Montán, Montán volt én velem,
Mindég beszédessé csinált a szerelem.

DÓRIS

Jól van! s ha egy napot így el töltöttetek
Ugyan mond meg más nap miről beszéltetek!

PHILLIS

Az is furcsa kérdés!

DÓRIS

no de, mond meg még is!

PHILLIS

Tudod hol felleges hol tiszta az ég is,
Mi is, hol civódtunk, hol öszve békéltünk.

DÓRIS

Civódni?

PHILLIS

Mint az ég, mi is csak úgy éltünk.
Mert, sokszor civódnak ám a szerelmesek,
Még is azért, minden napjaik kedvesek!

Néha egész nap is többet nem csináltunk,
Hogy egymás szemébe néztünk, s kukucskáltunk.

DÓRIS

Tehát a szerelem mind csak képzelődés!
Ölelés, csókolás, tréfa, és perlődés!

PHILLIS

Hát még enyelgeni sem tudsz? ó ártatlan!

DÓRIS

Nem biz én, ez a szó előttem hallatlan.
Hát mi az?

PHILLIS

A csak kéz, s orca cirolgatás,
Szerelmes beszédek, néha csókolgatás.

DÓRIS

Soha bizony soha, hát eb az ingetek!
Ciróka, maróka, még úgy is tettetek!

PHILLIS

Tettünk bizony s ládd é még is az átkozott!
Engem melly szégyenbe s gyalázatba hozott!

DÓRIS

Igen bizony, hát most, mit fogsz már csinálni?

PHILLIS

Szerelmem, pántlikám, és Montánt utálni,
Nó de mond meg magad, úgye? ha szeretne
Hogy két napba egyszer, csak hozzám jöhetne?
Látom én mind tegnap, mind ma is hogy kerül,
De Dóris! úgy tetszik Mirtill jön emerül,
Mond, őrizze nyájam míg violát szedek.
Hisz itt nincs sem mételly, sem víz, sem meredek.

Negyedik Jelenés

DÓRIS, MIRTILL.

DÓRIS

Isten hozott egyszer Mirtill! e ligetbe!
Be régebb nem láttunk! mi az a kezedbe?

MIRTILL

Egy kis állat,

DÓRIS

már azt, nem szükség mondani
Hiszen úgy se szoktak ott farkast hordani!

MIRTILL

No hát itt van, nézd meg!

DÓRIS

már nem nézem, tedd el!

MIRTILL

Mi a Dóris? hát a tréfát sem érthet'd el?
Ne légy olyan kényes!

DÓRIS

Van talán még eszem,
Hogy az olyanforma tréfát fel se veszem.
Nem szép, nem is szoktam mindjárt haragudni,
Csak hogy, nem akarok tőled mindent tudni.

MIRTILL

Hiszen tudni lehet, én mindjárt meg mondom.

DÓRIS

Ne mond bizony nekem, reá semmi gondom.

MIRTILL

Jaj be haragos vagy! Nó de már a minek?
Hiszen én meg mondom, csak ne szólj senkinek.

DÓRIS

Már én a nyelvemmel kedvem szerént élek,
Ha tetszik halgatok, ha tetszik, beszéllek.

MIRTILL

No de, ne légy még is, az ember Echója,
Ládd é, ez a Montán fekete rigója,
Ezt tavaj még Phillis a fészkéből hozta,
S kopaszon Montánnak od'ajándékozta,
Szépen tud fütyölni, most hogy arra mentem,
Nem vólt otthon Montán, s én bizony el csentem.

DÓRIS

De hát ugyan abba mi örömöd látod,
Hogy úgy meg lophatod Montán jó barátod?

MIRTILL

De hagyd el! már ennek örülök mondhatom,
Hogy a tronfot, tronfal vissza potolhatom.
Tudod, hogy bánt velem ő is tavaj ősszel,
Mikor el dugatta a Tengeri csősszel

A seregélyemet? Én ezt fel tartottam
S egy kedves Nótára meg is tanítottam,
Valaki csak látta, mindjárt meg szerette,
Az ének notáját olly szépen ejtette.
Hilax! Chloris! tőlem hogy gyakran hallotta,
Hilax! Chloris! mindég utánnam mondotta.
Sokszor egész nap is ült a juh hátára,
Mint ha azt tartanák csak az ő számára.
De furcsa állat volt!

DÓRIS

A bizony, tudom már,
Az a nagyonn okos, nagyon drága madár,
Melly hogy akkor a négy nyarat meg haladta,
Nem akarád adni tiz csóknak alatta.
De szegényt, a Milon kutyája meg ette!
Mirtill, itt van tiz csók, kell é most érette?
De meg álj! jut egy kis csalfaság eszembe.
Én most nem rég valék itt Phillissel szembe,
Ő, hogy látta vólna azon esküdözött,
Mikor csókolgattál ott a bokrok között
Mirtill! most ezt rajta meg kék boszúllani,
Mútasd a rigót s mond! -

MIRTILL

mit tudjak mondani?

DÓRIS

Mond, hogy te Montántól kaptad e madarat,
De ne neved osztán! edd meg az agarat!

MIRTILL

Csak biz'd r'ám ki lopom én biz a szemét is.

DÓRIS

Most úgy is utálja a Montán nevét is.
S ha nevetés nélkül beszélsz, úgy el hiszi.

MIRTILL

Jól van, a csintalan ő is el nem viszi
Mikor a tömlőmön meg oldta a hurkot,
De most meg étetem ám véle a szurkot!

DÓRIS

Én Chloëhoz megyek: De ni! ahol jönnek,
Bújj ízibe alá, e termett szőlőnek.

Ötödik Jelenés
PHILLIS, MONTÁN

MONTÁN

Phillis! mit futsz töllem? mi lelt olly hirtelen?

PHILLIS

Ha másként nem vagyok, így vagyok szüntelen.

MONTÁN

Soha se láttalak még én illy méreggel.

PHILLIS

Soha sem is esett a mi tegnap reggel.

MONTÁN

Tegnap? s nekem kellett valamit véteni?

PHILLIS

Álnok! szemembe is hogy mersz tekinteni?

MONTÁN

Nó de hiszen mond meg!

PHILLIS

Ej jobb ha halgatol!

MONTÁN

Ugy hát én nem tudom, miért pirongatol!

PHILLIS

A szép! az igazság csak mindég tiétek!

MONTÁN

Az Istenért mond meg hát! mi az a véték!

PHILLIS

Ni biz a jó lelkű! egy cseppet se bánja,
Még hogy én mondjam meg tőlem azt kívánja.

MONTÁN

Phillis! Phillis! hát ez a minapi beszéd?
Hol a fogadásod?

PHILLIS

Ott, a hol a tiéd!

MONTÁN

Hát ez az a hívség a méket ígérted?

PHILLIS

Lassan Montán! mert így a szívem meg sérted,
Hív voltam én hozzád.

MONTÁN

hát én mit vétettem?
Hív vagyok én hozzád.

PHILLIS

A biz észre vettem!

MONTÁN

Ah Phillis! Galambom, életemnek fele!

PHILLIS

Nem vagyok én Chloë, tán álmodol vele?
Ni hogy beszél félre!

MONTÁN

s ezt még Phillis mondja?
Ó Phillis! a vagyok szerelmem bolondja!

(eggy kevéssé halgat)

Hát nem szólsz?

PHILLIS

Ma magam reá nem vehetem.

MONTÁN

Hát, vesszen el fűvöm, juhóm, s a ligetem!
Ha meg bántottalak, a Nagy Pánra vallom!

PHILLIS

De tudsz átkozodni derekason, hallom!

MONTÁN

Ha Chloët szeretem hát! - - -

PHILLIS

csitt! most ki nevetlek,
Nem szereted? én meg téged nem szeretlek!

MONTÁN

Még Chloëval? de már ezt nem érdemlettem!

PHILLIS

Menj hitetlen hozzá; menj, mond meg helyettem!

MONTÁN

ÉN! Phillis! hitetlen? s így hívsz te engemet?
Ki jobban szeretlek mint az életemet,
Kinek a vólt, s a lessz minden kívánságom,
Hogy te légy valaha kincsem, s boldogságom!
Hogy te veled éljek, s hogy (ó édes álom)
Hív karjaid között érjem el halálom!
Már két esztendeje Phillis! s kilenc hete,
Miólta hív szívem téged meg szerete,
Miólta csak egy nap se ment le szárazon,
Hogy meg nem láttalak vagy itt, vagy a gazon.
Hányszor őrzötte más a nyájam helyettem?
Mikor Phillis! veled, te veled lehettem!
Hány kedves, (bár Anyád szüntelen üldözött)
Hány kedves éjszaka múlt karjaid között?
Tudják a csemeték, tudják a ligetek,
Napok! boldog napok! ó hova tüntetek?
Számodra egy palcát, s pohárt is csináltam,
Mellyre egy erdeji Istent fāricskáltam,
Kinek, míg hívségem Phillis! kedvelletted,
Sok kövér juhokat áldoztam éretted.
Tovább is csináltam majd fél esztendőnél
Tudod Phillis! magad gyakran a kútfőnél,
Hogy el vágott kezem meg mostad, s töröltted
Szánakozó kézzel nyomkodtad, kötötted.
Phillis! kénszerítlek a régi hűségre,
A mi ligetünket őrző Istenségre,
Mond meg! ugyan mond meg! ki vólt olly átkozott?
A ki én felöllem néked hazudozott.
Mond meg! hogy változtál ilyen hideg jéggé?

PHILLIS

Azt a te szíved is meg mondja eléggé.

MONTÁN

Phillis! az én szívem melyemet nem veri,
Mint a ki tett bűnét érezi, s esmeri.

PHILLIS

Hát hol a Pántlika a mit neked adtam?

MONTÁN

Mindjárt elő hozom a kunnyhóba hagytam
A szék-fűd mellett van.

PHILLIS

Meg bocsáss barátom!
ÉN semmit se hiszek valamig nem látom,

(Montán el megy.)

Hatodik Jelenés
PHILLIS, MIRTILL

MIRTILL

Montán ám az ember! nincs olyan itt körül
Már a barátoknak ő lehet tükörül!
Azt is nekem adja a mi leg kedvesebb.

PHILLIS

Mit adott? a fürjét?

MIRTILL

Nem, annál kedvesebb.

PHILLIS

A Pintyét?

MIRTILL

Találd ki ezért a rigóért!

PHILLIS

Hát ezt adta neked! pénzért, vagy jó szóért?

MIRTILL

Biz ő csak úgy adta, én megint el hoztam.

PHILLIS

Úgy adta? de hisz ezt én ajándékoztam
Most tán csak bosszantni akar ő engemet?

MIRTILL

De hogy! hanem nekem keresi kedvemet,

PHILLIS

Szép is az, hogy magát veled kedvelteti,
S az én becsületem rontja, s vesztegeti!

MIRTILL

Azt mindjárt gondoltam, hogy úgy járok veled
Hogy gyanús haraggal el telik kebeled.
Semmi az hogy nekem adta a madarad,
Ha a madár enyim, Montán tiéd marad.
De tudod Phillis mit? ezt a hímhez zárom,
Míg fészket rak, tojik, s míg ki költ meg várom,
Mihelyt arra való lessz, hát azt fogadom
Hogy két csonka-tollas fiát, neked adom.

PHILLIS

Ad'sze csak! a biz ez az én rigóm féle.

MIRTILL

De meg fül ha olyan markossan bánsz véle.
Lágyan tartsd, mert hátha meg talál dögölni.

PHILLIS

(meg fojtja).

Nesze itt van! magam meg akartam ölni.
Hitetlen Pásztorok! már azt se tudjátok,
Hogy a Pásztornékat mivel bosszantsátok!
De te el ne felejtsd a fiát ebadott!
Egy Pásztor meg tartsa azt, a mit fogadott!

MIRTILL

Szerencsétlen Montán pajtás! be meg jártad!
Hogy azt a kis rigót onnan el nem zártad.
Ládd! már most meg vallom, én ezt csak el loptam
Hogy az elébb Montán előtt el sullogtam.
Be nézek, hogy az ujj sípját meg próbálnám,
Senki sincs; hátha most, Montánt meg tréfálnám,
Gondolom magamba! úgy is tavaj ősszel
A seregélyemet el dugták a csősszel.
S el hozom, te pedig féltő s gyanús lélek
Meg fojtád, óh mert ezt, bánom a míg élek!

PHILLIS

Hát ezt loptad? s Montán nem tud semmit benne?

MIRTILL

Jaj hiszen ha tudná ugy mi bajom lenne!
De ládd, Dóris lovalt erre a tréfára.

PHILLIS

Az olyan tréfának, ládd ilyen az ára!

MIRTILL

De nem szép ám mindent olly nagyon fel venni!
A ki tréfál annak tréfát kell érteni!

PHILLIS

Mirtill! én karóhoz nem kötöm az ebet.
Már bánom, de ládd, nem gondoltam egyebet
Csak hogy meg akartok engem haragítani
Mert úgy is kezdtem vólt, már Montánt gyanítani.

(hirtelen el megy.)

Hetedik Jelenés

MONTÁN, MIRTILL

MONTÁN

Jó szerencsét Mirtill! kedves énekelő!
Honnan verődhattél most az egyszer elő?
Hát Phillist nem láttad? nem tudod hova ment?

MIRTILL

Éppen most vala itt, tán ott lessz oda lent,
Gondolom Dóriszal, ott ama Nagy fánál,
Mert kért hogy itt legyek addig a nyájánál.

MONTÁN

Bezzeg ugyan Mirtill volt ám csete paté!
Leg nehezebb per az Asszony-állaté!
Gondold meg! azt fogta Phillis erővel rám,
Hogy én másnak adtam a kedves pántlikám,
A mellyet a minap karomra kötözött,
Ott a hol táncoltunk a zöld tölgyek között.
De nagyon haragudtt!

MIRTILL

Már azt ki tenné fel?
Biz én azt gondoltam mind fenekig téjfel!
Hanem ugyan Montán! kérlek valamire
Ha engemet szeretsz!

MONTÁN

Nem kérhetsz semmire
A mit meg nem adok; de nem a rigómat,
Mert inkább od'adom a leg jobb tinómat.

MIRTILL

Nem kérek én semmit, csak hogy meg engedjél!

MONTÁN

Eredj! eredj! Mirtill! ne gyermekeskedjél!
Most tréfálni akarsz, vagy csúfolni talán
Nekem nem vétettél.

MIRTILL

még sokat is Montán!
Jaj mert szint úgy félek ha meg fogod tudni,
Hogy mig élsz, mindég fogsz reám haragudni.
Phillis -

MONTÁN

no, hogy Phillist talám meg csókoltad?
De kellett is hogy ezt, olly nagyon titkoltad!
A nem szentség-törés, e csak tréfa játék,
Mellyet én is tőled nem csak egyszer láték!
Hát ezt engedjem meg?

MIRTILL

Oh nagyobb az annál!
Dóris is benne van.

MONTÁN

bár csak már szóllanál!
Phillis! Dóris! mert már majd meg haragudok,
Én még a vétkekről eggy cseppet se tudok.
Mond meg! nem haragszom akarmi lessz, hiszen
Rossz pajtás az, a ki pajtásnak nem hiszen!

MIRTILL

Ma hozzád indulok reggel a lucsokba,
S hogy senkit se látok ott a kunnyhotokba,
A rigód el hozom. Dóris elő talál,
Kérdi, mi van nállad? mit hozol, s hol valál?
Meg állok, s mutatom néki a rigódat
S ő - -

(hallgat)

MONTÁN

de mond tovább! ne hagyd félbe szódat!

MIRTILL

Ő, mond, „hé meg kék most ezzel Phillist csalni.”

MONTÁN

Szép is a barátom úgy reám lovalni!

MIRTILL

S mond Phillisnek, hogy ezt neked Montán adta
Úgy is haragszik rá!

MONTÁN

ennye ebugatta!

MIRTILL

Hát arra jön Phillis, s Dóris meg el szalad,
Ni Phillis! mutatom néki a Madarad!
Nekem Montán adta, ő el veszi s így szól
Ennye - -

MONTÁN

Gondolom már! talán meg csipte jól?

MIRTILL

Nem! ha nem a mint ott fogta, simította,
Míg félre tekintek, addig meg fojtotta.

MONTÁN

Már a vastag tréfa! csinján szép tréfálni,
Nem pedig tréfából másnak kárt csinálni!
Mert hisz el lehetne nézni egy keveset,
De semmi, kurvanyja! már ez is meg esett!

MIRTILL

Bizony a nekem is jó izűn nem esnék,
Ha így szánt-szándékkal káromat keresnék,
De csak ne neheztelj oly nagyonn érette,
Majd egy szép galambot kapsz tőlem helyette,
Egy felől rózsaszín, feje más felől,
A fején kontya van mind hátul, mind elől.

MONTÁN

Tedd el a galambod! ha a rigó oda,
Rózsaszín, vagy feje a nekem micsoda!

MIRTILL

No Pajtás! hogy hidd el hogy szánom felette,
A leg jobb kas-méhem küldöm el helyette,
Már azt az Atyámtól Licas sokat kérte,
Két leg jobbik juhát adta volna érte,
Meg tudná mondani Dámon ha még élne,
Hogy mindég unszolta s járt rá, hogy cserélne.

MONTÁN

Nem vagyok én fősvény kurvanyja a méhnek!
Biz inkább örülnék a Phillis kedvének.
De gyanakszik reám, s nem mondja az okát,
Pedig már el hoztam neki a Pántlikát.

MIRTILL

De követ gyanakszik, biz ő csak tetteti,
Az életét nálad jobban nem szereti!
De meg akar rólad egészen győződni,
Azért szeret mindég perleni, s kötődni.
Az a természete a hív szeretőnek!

Nyólcadik Jelenés

MONTÁN, MIRTILL, PHILLIS, DÓRIS.

MONTÁN

Mirtill! mit csináljak? nézzed a hol jönnek!
Ugy tetszik hogy reszket majd minden tetemem.

PHILLIS

Nó Montán! meg engedj, mert meg csalt a szemem.
Más Pántlika volt az, a méket gondoltam,
Most Cloënál valék s tőle tudakoltam.
Hát szent a békesség?

MONTÁN

Szent az én részemről.

PHILLIS

Felejtkezz el te is, hát ez eggy vétkemről!
Ez a hirtelenség és féltés gyümölcse!

MONTÁN

A hív szeretőnek ilyen az erkölcs! Talán másszor te is, nem hirtelenkedel,
Ha nem meg gondolod a mit cselekedel.

PHILLIS

De sokszor magammal még nem is bírhatok!

MIRTILL

Mert bizony olly kutya erkölcsre kaptatok,
Hogy a Pásztorokat szembe utáljátok,
De ha el hagynának, ér'tek meg halnátok.

DÓRIS

Lassan Mirtill! ne tartsd magad olly okosnak!
Nem tudod?

MIRTILL

talán azt, hogy mélly partot mosnak
A lassú patakok. De elég az hozzá,
Hogy a fejtér népet Isten meg átkozá,
Mert félig mind féltő, félig mind szerelmes!

DÓRIS

Bár neked se lenne valaki kegyelmes
Rigó tolvaj!

PHILLIS

(Montánhoz)

igaz ugyan meg jártam ám! - -
- - Ennye be vasvilla szemeket vetel r'ám!

MONTÁN

Nem biz én, hallottam, mi történt veletek,
Azzal mind a kettenn hirtelenkedtetek.
Te abba hogy hittél, ő meg hogy el vette,
De hiszen rossz végből ő se cselekedte.
Azért ne hidj mindjárt, ne légy olly hirtelen!
Hív volt az én szívem, s hív marad szüntelen!
Mind Dóris, mind Mirtill, mind te hibázatok
De én nem haragszom jó fiúk! reátok!
A Pántlikádat is ládd Phillis! el hoztam.

PHILLIS

Eredj Montán! eredj! mert már meg átkoztam.
De tudod hogy esett? Chloë meg szerette,
S mind addig kötötte, a míg ki köthette.
De semmi, te vagy már minden boldogságom,
A szívem, s ez a csók legyen bizonyságom!

MIRTILL

Hát még csokolódsz is? ennye gonosz fajta!

PHILLIS

Ez az én Montánom, ne ütközz meg rajta!

MIRTILL

De tudjátok é mit? e'r' a híres perre,
Ma hajtsuk be jókor a juhat egyszerre.
S majd nap-lement felé, ha minden meg fejet,
Menjünk ki a gyepre, s együnk ott friss tejet.
S osztán, valamit is kék már indítani.

MONTÁN

s Hát mit?

MIRTILL

Zálogosdit leg jobb lessz játszani.

MONTÁN

Én játszom akarmit.

DÓRIS

Én ki nem maradok.

PHILLIS

Ha Montán is játszik? zálogot úgy adok.

MIRTILL

Montán! Mit csinálnak a kik szeretgélnek?

MONTÁN

Néha öszve vesznek, néha meg békélnek.

MIRTILL

Mit Phillis?

PHILLIS

restellem koptatni a számat,
Kérd meg inkább ezt a peres Pántlikámat!

MONTÁN

Eggynek a másokra igen nagy a gondja.

MIRTILL

Féltik egymást úgye? azt igazánn mondja!

.oOo.